

ΗΛΙΑΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Γλυκερία

Ὁ θεῖος μου μάς μιλοῦσε τόσο συχνά γιὰ τὴν Γλυκερία, πού ὄλοι τὴν θεωροῦσαμε σὰν ἄνθρωπο τοῦ σπιτιοῦ μας. Ἦταν καθὼς μάς ἔλεγε πολὺ ὁμορφὴ με γαλάζια μάτια καὶ ἀπαλὸ δέρμα, ψηλὴ καὶ λεπτή, χαμογελοῦσε σὰν παιδί. Ὁ θεῖος μου εἶχε πάνω στὸ γραφεῖο του ἓνα πορτραῖτο σχεδιασμένο με χοντρὸ μαῦρο μολύβι, πού ἔδειχνε τὴν Γλυκερία γλυκεῖα καὶ ἀπόμακρη, με ἓνα τεράστιο ἄστρο καπέλο, πού ὁ γύρος του ἔκανε πολλοὺς κυματισμοὺς κι ἔριχνε πολλὰ σκιὰς στὸ πρόσωπό της. Ἐκεῖ μέσα στὸ γραφεῖο του ξενοχτοῦσε συχνά, γράφοντάς της σὲ κόλλες ἀπὸ δημοσιογραφικὸ χαρτί τίς οἶδε τί ἱστορίες, ὀλόκληρες στοῖβες, πού τὴν ἄλλη μέρα πρὶν φύγει ἀργὰ γιὰ τὴ δουλειά του, τίς κλείδωνε προσεχτικὰ στὸ μεσαῖο συρτάρι. Πόσα δὲν εἶχε γράψει τῆς Γλυκερίας καὶ πόσα κατορθώματα δὲν ἔκανε γι' αὐτήν.

Μιά φορὰ μάς διηγήθηκε πὼς βρῆκε σὲ κάποια περιοδεία του στὸν κάμπο ἓνα τεράστιο καρπούζι, καθάλα πάνω στὸ ὁποῖο καὶ φωτογραφήθηκε. Τὸ καρπούζι τόκοψαν στὴ μέση με πριόνι, με κείνα τὰ εἰδικὰ πριόνια πού κόβουν τὰ δέντρα. Τὸ μισὸ καρπούζι τὸ πρόσφεραν στὸ θεῖο μου. Τί τόκανε θείε, τὸν ρωτήσαμε. Τὸ ἔστειλα στὴν Γλυκερία, μάς ἀπάντησε κάπως ἀπότομα.

Ἄλλο κατορθώμα ἦταν με τὸν παπαγάλο. Εἶχε τότε ἀλληλογραφήσει ἀπ' εὐθείας με τὸ ἔξωτερικὸ κι ὕστερα ἀπὸ πολλὰ διαπραγματεύσεις καὶ ἀναμονή, εἰδοποιήθηκε ἐπὶ τέλους νὰ μεταβεῖ αὐτοπροσώπως στὸ λιμάνι καὶ νὰ παραλάβει ἀπὸ ἓνα καράδι τὸ κλουβὶ με τὸ πουλί. Ὁ θεῖος μου ἔφυγε τὸ μεσημέρι με τὸ τραῖνο, ὄντας σὲ φοβερὴ ταραχὴ καὶ ἀναστάτωση. Τὸ βράδι ἐπέστρεψε φουριόζος, κρατώντας με ὑπερηφάνεια ἓνα κλουβὶ σκεπασμένο με μαῦρο πανί. Τὸ τοποθέτησε πάνω στὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας καὶ μεῖς μαζευτήκαμε νὰ δοῦμε τὸ πουλί πού μιλοῦσε. Ὁ θεῖος μου, με μιὰ ἐπίσημη κίνηση, τράβηξε τὸ πανί. Φάνηκαν τότε μες τὸ κλουβὶ δυὸ πουλάκια με ζωηρότατα χρώματα, λίγο πιὸ μεγάλα ἀπὸ τίς συνηθισμένες καρδερίνες. Ὅλοι ἔκοπαν ἄ, πού σήμαινε ἀπογοήτευση μᾶλλον παρὰ ἐκπληξη. Θέλοντας νὰ διασκεδάσει τὴν ἐντύπωση πού προκάλεσαν τὰ πουλιά, ἢ γιὰ νὰ προέτρεψε τὸ θεῖο μου νὰ τὰ βάλει νὰ μιλήσουν. Μήπως ἦθελες μάννα, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος χολωμένος, νὰ μάθουν τὰ πουλιά στὴν Ἀφρικὴ ἔλλη-νικά; Πῆρε τὸ κλουβὶ καὶ κλειδώθηκε στὸ δωμάτιό του. Τὴ νύχτα ξενύχτησε περιγράφοντας τὰ πουλιά στὰ γράμματά του στὴ Γλυκερία. Κάμποσες μέρες ἀργότερα τὸν ρωτήσα πὼς πᾶνε τὰ πουλιά. Μιὰ χαρά, μοῦ ἀπάντησε, τὸ ἔνα

ἄρχισε κιόλας νὰ μιλάει. Πάρε με μέσα νὰ τὸ ἀκούσω, τὸν παρακάλεσα. Ὅχι ὄχι ἀκόμα, μού εἶπε αὐστηρά, εἶναι νωρίς. Πές μου μπάρμπα τί λέει, τὸν ξαναρώτησα. Αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔμαθα, μού εἶπε κοκκινίζοντας. Λέει «Γλυκερία θὲς καφέ;»

Ἐνα μεσημέρι βγαίνοντας στὸ μεγάλο διάδρομο τοῦ σπιτιοῦ, εἶδα τὸν θεῖο μου νὰ προχωρεῖ μὲ ἄκρα προφύλαξη, κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα ψόφιο πουλί. Ὅταν μὲ εἶδε ταραχτήκε, ἀλλὰ γρήγορα ξαναβρῆκε τὴν αἰσιοδοξία του. Δὲν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μιλούσε, μού εἶπε. Ἄνοιξε βιαστικὰ τὴν πύρτα τῆς αὐλῆς καὶ χάθηκε. Στὸ τέλος ἐκείνου τοῦ καλοκαιριοῦ ἔφυγα καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ πάντα καθὼς ἀποδείχτηκε, χωρὶς νὰ καταφέρω νὰ δῶ τὸ ἄλλο πουλί.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ χρόνια γύρισα γιὰ λίγες μέρες στὸ πατρικὸ μας, βρῆκα τὸ θεῖο μου μὲ φοβερὴ μυωπία καὶ δλότελα παραμελημένη ἐμφάνιση νὰ τριγυρίζει στὰ δωμάτια σχεδὸν ψαχουλεύοντας στοὺς τοίχους. Πάνω στὸ γραφεῖο μου ὑπῆρχαν στοίβες δημοσιογραφικὸ χαρτί, ἀλλὰ τὸ σχέδιο τῆς Γλυκερίας μὲ τὸ καπέλο, δὲν κατάφερα νὰ τὸ δῶ πουθενά.

